

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ
Кж1.бр.6/14
Дана 19.03.2014. године
ВАЉЕВО

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од вршиоца функције председника суда - већа Биљане Савић и чланова већа - судија Милана Алексића и Наде Живић, са судијским помоћником Милицом Ђоковић, записничарем, у кривичном предмету против окр.Б.П. из Ваљева, због кривичног дела увреде из чл.170 ст.1 КЗ, одлучујући о жалбама окривљеног и пуномоћника приватног тужиоца М.Ј. из Ваљева – адв. М.М. изјављеним против пресуде Основног суда у Ваљеву К.бр.969/13 од 07.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 19.03.2014. године, донео је:

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба пуномоћника приватног тужиоца М.Ј. из Ваљева – адв. М.М. из Ваљева, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.969/13 од 07.11.2013. године у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Виши суд у Ваљеву окр.Б.П. из Ваљева због извршења кривичног дела увреде из чл.170 ст.1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, на основу одредби чл.4 ст.2, 42, 48, 50, 51, 54 КЗ – а осуђује на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности ове пресуде, а ако окривљени не плати новчану казну у остављеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан затвора, док се у делу одлуке о трошковима кривичног поступка пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.969/13 од 07.11.2013. године **УКИДА** и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

ОДБИЈА се као неоснована жалба окр. Б.П. из Ваљева и првостепена пресуда се у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К.бр.969/13 од 07.11.2013. године окр.Б. П. из Ваљева оглашен је кривим због кривичног дела увреде из чл.170 ст.1 КЗ и изречена му је судска опомена. Окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 3.000,00 динара у корист буџетских средстава суда у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Окривљени због битних повреда одредаба ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, одлуке о казни и одлуке о тошковима са предлогом да Апелациони суд у Београду наведену пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или укине у целости и ослободи окривљеног кривичне одговорности као и да окривљени буде обавештен о седници већа. У допуни жалбе, окривљени је навео исте основе побијања првостепене пресуде и исте предлоге.

- Пуномоћник приватног тужиоца М.Ј. из Ваљева – адв. М. М. из Ваљева због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд уважи жалбу и преиначи пресуду тако што ће окривљеном изрећи прописану казну за наведено кривично дело и обавезати га да сноси трошкове састава ове жалбе. У допуни жалбе на првостепену пресуду од 21.11.2013. године побија се иста због одлуке о трошковима кривичног поступка и предлаже да Апелациони суд преиначи ожалбену пресуду и у погледу досуђивања трошкова кривичног поступка.

Вишем суду у Ваљеву достављени су списи Основног суда у Ваљеву К.бр.969/13 као надлежном за одлучивање по жалби на одлуке основних судова за кривична дела за које је прописана новчана казна и казна затвора до пет година, на основу чл.7 ст.2 тач.2 Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова (Сл.гласник бр.101/13 од 20.11.2013. године), који се примењује од 01.01.2014. године.

Виши суд у Ваљеву је одржао седницу већа, у одсуству окривљеног, с обзиром да је тражио да буде присутан на седници већа, будући да је пресуда донета у скраћеном поступку, па је ценећи жалбени предлог окривљеног, веће овог суда нашло да присуство странака није корисно за разрешење ствари, па је у седници размотрио целокупне списе овог кривичног предмета, испитао побијану пресуду у смислу чл.451 ст.1 ЗКП и ценио наводе и предлоге у жалбама окривљеног и пуномоћника приватног тужиоца и допунама истих и нашао:

По оцени Вишег суда у Ваљеву изрека побијане пресуде је разумљива и садржи јасан и потпун опис чињеница и околности из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, док су разлози дати у образложењу ожалбене пресуде о свим одлучним чињеницама јасни, довољни и међусобно нису противречни, те налази да побијана пресуда није донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ЗКП-а.

Испитујући првостепену пресуду у делу који се односи на утврђено чињенично стање, чија се правилност и потпуност оспорава жалбом окривљеног, Виши суд у Ваљеву налази да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, с обзиром да је првостепени суд током спроведеног поступка извео све потребне доказе које је анализирао, како појединачно тако и у међусобној вези, потом утврдио све релевантне чињенице, па је на основу истих дошао до правилног чињеничног закључка о постојању битних елемената кривичног дела за које је окривљеног огласио кривим.

Жалбом окривљеног оспорава се оцена суда о изведеним доказима, при чему окривљени даје сопствену оцену, другачију од оне коју је дао првостепени суд у

образложењу пресуде, а с тим у вези оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљени извршио предметно кривично дело.

Виши суд у Ваљеву налази да је првостепени суд правилно ценио одбрану окривљеног и исту није прихватио, јер је окривљени тврдио да наведене плакате није лепо, већ да је лепо друге плакате везане за обавештења бораца и то у сасвим другом временском периоду од оног који му се ставља на терет, а што и по оцени овог суда показује да је његова одбрана током овог поступка срачуната на избегавање или умањење кривице.

Правилно је првостепени суд из садржине видео записа камере са улице Вука Караџића и Карађорђевог и повезујући са приложеним фотографијама утврдио да је управо оптужени са још две особе лепо спорне плакате 30.04.2013. године, између осталог и на стубу преко пута кафане “Централ” у ул. Вук Караџића, јер се из видео записа јасно види како оптужени баш на том месту лепо плакат.

Такође, првостепени суд правилно утврђује да нема доказа да је окривљени и у мају 2013. године лепо спорне плакате, како му је стављено на терет оптужним актом, посебно јер је изведеним доказима утврђено да је учествовало више људи, што реално указује на могућност да је неко други могао залепити плакате.

Виши суд у Ваљеву налази да наводи у допуни жалбе окривљеног да је учествовао у лепљењу обавештења за чланове удружења у периоду од 28.04. до 01.05.2012. године о чему је приложио као нов доказ допис бр.918 Удружења бораца рата од 1990. године Града Ваљева од 21.11.2013. године нису прихватљиви јер произилази да су окривљеном били познати још током првостепеног поступка, а исти се износе тек у жалбеном поступку. При том одбрана окривљеног, по оцени овог суда, је због овог доказа онда противречна самој себи, јер се окривљени током првостепеног поступка бранио да је лепо плакате у августу 2013. године, а тек у допуни жалбе подноси нове доказе да је наводно учествовао у лепљењу обавештења за чланове удружења у инкриминисаном периоду, што упућује на закључак суда да је одбрана окривљеног у свему срачуната у циљу избегавања кривице за дело за које је оглашен кривим, због чега оцењује неоснованим наводе у допуни жалбе окривљеног.

У ожалбеној пресуди дати су довољни и јасни разлози да је садржај спорних плаката увредљив и усмерен на нарушавање части и угледа приватног тужиоца који јесте јавна личност и као председник скупштине Града Ваљева треба и мора да подлеже оцени јавности, због чега се мора поставити јасна граница између онога што је критика нечијег рада, с једне стране и намере да се неко лице омаловажи, са друге стране, с тим да се вређање човека и његовог достојанства не сме сматрати критиком. Првостепени суд је правилно закључио да у конкретном случају није могао да примени чл.170 ст.4 КЗ, јер се не ради о сатири, нити постоје друге колности које указују да је излагање дато у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, нити постоје остали законом прописани разлози због чега се учинилац неће казнити.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом жалби окривљеног и пуномоћника приватног тужиоца М.Ј. – адв. М.М., Виши

суд у Ваљеу је нашао да је у овом делу жалба пуномоћника приватног тужиоца М. Ј. – адв. М. М. основана, док је жалба окривљеног неоснована.

У жалби пуномоћника приватног тужиоца истиче се да је за изрицање судске опомене потребно да је кривично дело учињено под олакшавајућим околностима које га чине нарочито лаким, те да окривљени није признао извршење кривичног дела, да не изражава кајање и да се није оштећеном извинио, да је показао упорност у извршењу кривичног дела, јер је радњу поновио неколико пута, на јавном месту у присуству већег броја људи, отворено и театрално усред дана, на дрзак и бахат начин, као и да се не може ценити као олакшавајућа околност да је учинио дело као члан групе јер се степен кривице не може умањивати дељењем сразмерно броју учесника и да оваква кривична санкција није адекватна степену кривице и тежини учињеног кривичног дела.

Одредбом чл.77 ст.1 КЗ прописано је да се судска опомена може изрећи за кривична дела за која је прописан затвор до једне године или новчана казна, а учињена су под таквим олакшавајућим околностима које их чине нарочито лаким, при чему је ст.4 истог члана прописано да ће се узети у обзир личност учиниоца, његов ранији живот, његово понашање после извршеног кривичног дела, а нарочито однос према жртви кривичног дела, степен кривице и друге околности под којима је кривично дело учињено.

Првостепени суд је приликом доношења одлуке о кривичној санкцији, на страни окривљеног утврдио да не постоје отежавајуће околности, док је од олакшавајућих имао у виду његову ранију неосуђиваност, породичност, затим да је био учесник рата на простору бивше Југославије, као и да није сам извршио кривично дело, односно израдио и облепио наведене плакате, с обзиром да је био члан групе, па је за предметно кривично дело изрекао меру упозорења у виду судске опомене, водећи рачуна о јачини угроженог заштићеног добра и сматрајући да ће оваквом кривичном санкцијом утицати довољно на окривљеног да не врши кривична дела.

Виши суд у Ваљеу налази да у конкретном случају, предметно кривично дело није учињено под таквим олакшавајућим околностима које их чине нарочито лаким да би се изрекла мера упозорења у виду судске опомене, имајући у виду степен кривице окривљеног и да је кривично дело учињено на јавном месту, као и да се околност да је окривљени био члан групе не може третирати као олакшавајућа.

За кривично дело увреде из чл.170 ст.1 КЗ прописана је новчана казна од двадесет до сто дневних износа или новчана казна од четрдесет хиљада до двеста хиљада динара.

Повезујући напред наведене околности са степеном кривице окривљеног и тежином извршеног кривичног дела, овај суд је преиначио одлуку о кривичној санкцији и окривљеног осудио новчану казну у износу од 40.000,00 динара, што је минимална законска казна за предметно кривично дело, имајући у виду материјалне прилике окривљеног и то да је незапослен, без сталних примања и да месечно заради од 5.000,00 до 12.000,00 динара, налазећи да ће се наведеном казном остварити сврха кажњавања из чл.42 КЗ и сврха кривичних санкција из чл.4 ст.2 КЗ.

Околности да окривљени није признао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, да није изразио кајање и није се извинио оштећеном, а који се истичу у жалби пуномоћника приватног тужиоца, овај суд сматра неоснованим пошто

окривљени према одредбама ЗКП-а није дужан да изнесе своју одбрану и да призна извршење кривичног дела, тако да се овако дата одбрана окривљеног не може третирати на његову штету приликом доношења одлуке о кривичној санкцији.

Из изнетог, на основу чл.459 ст.1 ЗКП-а, одлучено је као у ставу 1 изреке пресуде.

У погледу навода допуне жалбе пуномоћника приватног тужиоца да је првостепени суд пропустио да донесе одлуку о свим трошковима кривичног поступка сходно чл.262 ЗКП-а, овај суд налази да су исти основани.

Наиме, првостепени суд је приликом одлуке о паушалу водио рачуна о трајању и сложености овог поступка, као и о имовном стању окривљеног и у том делу донео правилну одлуку коју прихвата и овај суд. Међутим, у побијаној пресуди првостепени суд је пропустио да донесе одлуку о трошковима кривичног поступка на име награде и нужних издатака пуномоћника приватног тужиоца, с обзиром да је у приватној кривичној тужби пуномоћник приватног тужиоца адв.М.М. предложио да се окривљени огласи кривим и обавезе да приватном тужиоцу надокнади трошкове кривичног поступка, а што се основано истиче у допуни жалбе пуномоћника приватног тужиоца.

Из наведених разлога, побијана пресуда је укинута само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка и у том делу се враћа првостепеном суду на поновно одлучивање, имајући у виду да је у приватној кривичној тужби коју је поднео пуномоћник приватног тужиоца постављен захтев за накнаду трошкова кривичног поступка.

Из изнетог, на основу чл.458 ст.3 ЗКП-а, одлучено је као у ставу 2 изреке пресуде.

Записничар
Милица Ђоковић, с.р.

Вф председника суда-већа
Биљана Савић, с.р.